

Sygn. akt I NO 29/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Krzysztof Wiak (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania H. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 7 listopada 2018 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 292

z udziałem P. B., M. D., D. N., M. P., M. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 czerwca 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: KRS lub Rada) w dniu 7 listopada 2018 r. podjęła uchwałę nr (...)/2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 292. Rada przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o

powołanie na powyższe stanowiska: P. B., M. D., D. N., M. P. i M. S. Jednocześnie Rada nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatur: J. D., R. F., B. G., W. P., H. P. (dalej jako: Skarżąca), J. P. i M. S. W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia.

Zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami na posiedzeniu w dniu 15 października 2018 r. Zespół przeanalizował je, omówił wszystkie kandydatury, odbył naradę i uznał, że zebrany materiał jest wystarczający do zajęcia w sprawie stanowiska. W wyniku głosowania członkowie zespołu KRS nie oddali na Skarżącą głosów „za” ani głosów „przeciw”. Oddano natomiast 3 głosy „wstrzymujące się”. W wyniku przeprowadzonego głosowania zespół Rady przyjął stanowisko o rekomendowaniu KRS – P. B., M. D., D. N., M. P. oraz M. S.

Zespół uznał, że w postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) oraz uzyskane przez poszczególnych kandydatów oceny kwalifikacyjne nie mogą zostać uznane za miarodajne, gdyż nie zawsze odzwierciedlają rzeczywisty poziom kwalifikacji uczestników postępowania. Zespół uwzględnił całokształt dokumentacji zgromadzonej w ramach tego postępowania i podjął decyzję o rekomendowaniu wskazanych powyżej osób. W stosunku do pozostałych zespół stwierdził, że pomimo tego, że uznać ich można za dobrych kandydatów, to jednak nie wypełniają oni ocenianych łącznie kryteriów wyboru, o których mowa w przepisie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm., dalej jako: u.k.r.s.) w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Ustalając listę rekomendowanych kandydatów zespół wziął pod uwagę ocenę ich kwalifikacji, a ponadto uwzględnił doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W uzasadnieniu do uchwały wskazano, że KRS kierowała się przy podejmowaniu decyzji ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Podniesiono, że osoby przedstawione z wnioskiem o powołanie posiadały rozległą wiedzę, popartą dużym doświadczeniem zawodowym. Ich wysokie kwalifikacje zawodowe znajdowały odzwierciedlenie w bardzo dobrych, dobrych i pozytywnych ocenach pracy oraz opiniach służbowych, a ponadto brały one udział w różnych formach doskonalenia zawodowego. Pozostali kandydaci posiadali, co prawda, wysokie kwalifikacje zawodowe, które uprawniały ich do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednakże uznano, że po uwzględnieniu wszystkich kryteriów wyboru, nie okazali się oni lepszymi kandydatami niż rekomendowane osoby. W ocenie Rady osoby wskazane we wniosku posiadają bowiem kwalifikacje merytoryczne i długoletnie doświadczenie zawodowe, a ponadto odznaczają się wszechstronną i stale pogłębianą wiedzą prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dając rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Nadto M. D. jest doktorem nauk prawnych i autorem publikacji z zakresu prawa cywilnego.

KRS wzięła pod uwagę także oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz oceny z egzaminów zawodowych. Nie stanowiły one jednak kryterium decydującego. Rada uwzględniła również opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) zaopiniowało Skarżącą pozytywnie, natomiast w przypadku Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) otrzymała ona 70 głosów „za” i 10 głosów „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”.

W trakcie posiedzenia KRS w dniu 7 listopada 2018 r. Skarżąca otrzymała 2 głosy „za” i 1 głos „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

KRS podkreśliła, że o rekomendowaniu wskazanych we wniosku kandydatów zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a zwłaszcza duże doświadczenie zawodowe, zdobyte przez nich podczas długoletniej pracy

orzeczniczej, bardzo dobre, dobre i pozytywne oceny kwalifikacyjne oraz opinie służbowe i poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

Skarżąca pismem z dnia 29 grudnia 2018 r. złożyła odwołanie od powyższej uchwały KRS, w którym zaskarżyła ją w całości. Uchwale zarzuciła naruszenie:

1) przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Ś. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura Skarżącej nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania;

2) przepisu art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s., poprzez:

- zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji Skarżącej przez Radę (w szczególności zespół przedstawiający rekomendację poszczególnych kandydatów);

- całkowite pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii sporządzonej przez sędziego wizytatora M. M. i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego w (...);

3) przepisu art. 33 ust. 1 i 2 u.k.r.s., poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, a mianowicie: niezastosowanie takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatur oraz brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów rekomendowanych oraz tych samych ocen i kryteriów ustawowych dotyczących Skarżącej;

4) przepisów art. 33 ust. 1 u.k.r.s. i art. 42 ust. 1 u.k.r.s., przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną, w szczególności brak wskazania, w jakim zakresie kandydatura Skarżącej odpowiadała kryteriom, którymi kierowała się Rada dokonując oceny kandydatów, a w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanych kandydatów za wyższe i bardziej odpowiednie.

Ponadto, Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów wyrażające się w pominięciu istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji, tj. wyników głosowania przez Kolegium oraz Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Apelacyjnego w (...), w którym Skarżąca uzyskała zdecydowane

poparcie środowiska sędziowskiego, podczas gdy rekomendowani kandydaci nie uzyskali poparcia w takim zakresie.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca podniosła, że wydając zaskarżoną uchwałę KRS nie wzięła pod uwagę części okoliczności przemawiających za odpowiednimi kwalifikacjami Skarżącej, m.in. nie uwzględniła ponad dwuletniego orzekania w Wydziale I Cywilnym Sądu Okręgowego w Ś., orzekania w Wydziale Odwoławczym tego Sądu, a także doświadczenia zdobytego podczas aplikacji adwokackiej rozpoczętej po zdaniu egzaminie sędziowskim. Zdaniem Skarżącej doświadczenie to dawało jej możliwość szerszego stosowania prawa w porównaniu do jej kontrkandydatów, którzy orzekali tylko w jednym wydziale. Skarżąca podniosła ponadto, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały KRS wskazała, iż przedstawieni kandydaci uzyskali oceny kwalifikacyjne bardzo dobre, dobre i pozytywne, podczas gdy jej zdaniem pomiędzy ocenami pozytywną a bardzo dobrą (a taką Skarżąca uzyskała w opinii sędziego wizytatora) istnieje znaczna różnica. Skarżąca odniosła się również do pominięcia części kryteriów, które powinny być uwzględnione przy ocenie jej kwalifikacji (m.in. ukończonych studiów podyplomowych i licznych szkoleń zawodowych). Zwróciła również uwagę na to, iż zdobyła ona większe poparcie środowiska sędziowskiego niż wszyscy rekomendowani przez Radę kandydaci, a co więcej, KRS nie uzasadniła odpowiednio wyboru kandydatów posiadających mniejsze poparcie. Skarżąca poczyniła również zarzut niejednolitego przedstawiania poszczególnych kandydatur przez zespół. Podniosła m.in. niewłaściwość przytoczenia w stosunku do jej osoby okoliczności spowodowania przez nią kolizji drogowych, przy jednoczesnym braku postępowań dyscyplinarnych wobec niej. W dalszej kolejności wskazała na nieprawidłowości w przebiegu samego postępowania podczas posiedzenia KRS, które mogły mieć wpływ na wynik głosowania Rady, takie jak powoływanie się na informacje nieprawdziwe dotyczące braku przewlekłości postępowań jednego z rekomendowanych kandydatów.

Pismem z dnia 14 lutego 2019 r. Przewodniczący KRS odpowiedział na odwołanie Skarżącej, wnosząc w nim o oddalenie odwołania w całości, jako

pozbawionego uzasadnionych podstaw. W uzasadnieniu pisma Przewodniczący Rady podniósł, że zaskarżona uchwała jest daleka od arbitralności. Kryteria, którymi kierowała się KRS, zostały bowiem określone w ustawie i następnie zostały prawidłowo zastosowane. Zdaniem Przewodniczącego KRS zarzuty podniesione w odwołaniu dotyczą osobno poszczególnych kryteriów. Tymczasem obowiązkiem Rady jest podejmowanie uchwał po wszechstronnym rozważeniu sprawy. Ponadto Przewodniczący KRS uznał, że nie ma podstaw do stwierdzenia naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Przewodniczący KRS nie uznał za słuszny zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s., polegający na zaniechaniu i niedokonaniu oceny kwalifikacji Skarżącej oraz całkowitym pominięciu w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie oceny jej pracy sporządzonej przez sędziego wizytatora i oceny wyrażonej przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Jego zdaniem zarzut ten jest niezasadny i sprzeczny z przebiegiem obrad KRS w dniu 7 listopada 2018 r., poprzedzonych pracami zespołu członków Rady, w ramach których omówiono szeroko pracę zawodową i ocenę poszczególnych kandydatów. KRS przypisała szczególne znaczenie poziomowi kwalifikacji rekomendowanych osób, ich doświadczeniu zawodowemu, złożonemu stopniowi trudności zadań i obowiązków służbowych powierzonych sędziom oraz cechom osobowości kandydatów. Przewodniczący KRS zwrócił również uwagę, że Rada w zaskarżonej uchwale wyjaśniła, z jakich powodów dokonała wyboru kandydatów, którzy uzyskali mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego niż inni, niewybrani kandydaci. Wskazano, że KRS kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym oraz rozległą wiedzą kandydatów, popartą dużym doświadczeniem. Jednocześnie zwrócono uwagę, że pomimo wysokich kwalifikacji zawodowych, poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie był w niniejszej procedurze konkursowej miarodajny, bowiem nie w każdym przypadku odzwierciedlał rzeczywisty poziom kwalifikacji zawodowych poszczególnych uczestników postępowania. Przez kwalifikacje te rozumieć należy nie tylko kwalifikacje zawodowe, ale również uzdolnienia oraz predyspozycje niezbędne do wykonywania zawodu sędziego, wiążące się z określonymi cechami charakteru (np. niezależność, brak podatności na wpływy, umiejętność

podejmowania decyzji, samodzielność w organizowaniu pracy, itd.).

Przewodniczący KRS ustosunkował się również do zarzutu Skarżącej, dotyczącego użycia różnych pojęć związanych z oceną kwalifikacji poszczególnych uczestników postępowania. Podniósł, że wyjaśnienie ocen (bardzo dobry, dobry, pozytywny) nie zostało określone w żadnym akcie prawnym, który stanowi podstawę do sporządzenia opinii o kandydatach. Co więcej, nie mają one wpływu na łączną ocenę Rady. Ocena sporządzona przez sędziego wizytatora lub informacje o poszczególnych kandydatach uzyskane od Prezesów sądów stanowią jedynie jedno w wielu kryteriów, które przekładają się na wybór osób przedstawionych z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego.

Przewodniczący KRS przyznał, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały faktycznie nie odniesiono się do wszystkich okoliczności, które obrazują doświadczenie zawodowe Skarżącej, co jednak nie oznacza braku wzięcia ich pod uwagę. Nie ma bowiem obowiązku szczegółowego charakteryzowania przez Radę poszczególnych kandydatów – wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata, który został wybrany przez KRS. Zdaniem Przewodniczącego Rady nie ma natomiast podstaw do uznania, że Rada nie dokonała wnikliwej oceny kandydatury Skarżącej – uzasadnienie zaskarżonej uchwały dowodzi bowiem, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów. KRS zadeklarowała zapoznanie się i uwzględnienie wszystkich dokumentów będących w jej dyspozycji.

Za niezasadny uznano również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i 2 u.k.r.s. polegający na braku wszechstronnego rozważenia sprawy w związku z niezastosowaniem takich samych kryteriów w stosunku do wszystkich kandydatów, a także braku porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów rekomendowanych oraz tych samych ocen i kryteriów ustawowych dotyczących Skarżącej. Wskazano, że procedura kwalifikacyjna ma charakter konkursowy, a katalog okoliczności mających znaczenie przy procesie decyzyjnym wiąże się z oceną całościową, przy czym punktem wyjścia są kwalifikacje zawodowe poszczególnych uczestników. Dokonując wyboru rekomendowanych kandydatów KRS kieruje się oceną sumaryczną, obejmującą elementy o charakterze przedmiotowym i podmiotowym. Kandydatura Skarżącej nie została

przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Ś. z uwagi na dokonanie w procedurze konkursowej wyboru innych (najlepszych) kandydatur spośród wszystkich uczestników postępowania.

W dalszej kolejności Przewodniczący Rady uznał za niezasadny zarzut nieuwzględnienia przez KRS wyników głosowania środowiska sędziowskiego, zwłaszcza tych, które odnosiły się do Skarżącej. Podniósł, że wyniki tego głosowania nie są dla Rady wiążące i stanowią jedno z wielu kryteriów wyboru.

Za niezrozumiały został uznany zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.k.r.s. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia. Zdaniem Przewodniczącego Rady, wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy wyboru w sposób wystarczający wykazują różnice zachodzące pomiędzy kandydatami, jak również wskazują powody rekomendowania pięciu z nich.

Uznano, że oceny kandydatury Skarżącej, dokonanej przez KRS, nie można podważać poprzez zestawianie jej z oceną własną Skarżącej, opartej na tym samym materiale, jednakże przy zastosowaniu innej hierarchii „ważności” kryteriów. W kwestii rekomendowania pięciu najwyżej ocenionych kandydatów Rada umotywowwała swoje stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Przewodniczący KRS wskazał, że Rada mając na względzie dorobek zawodowy Skarżącej oraz inne jej przymioty, uznała, że z perspektywy dobra wymiaru sprawiedliwości kandydatury rekomendowanych przez nią osób są „lepsze” niż kandydatury odwołującej się i pozostałych osób uczestniczących w przedmiotowej procedurze konkursowej. Podniósł również, że kwalifikacje Skarżącej (wbrew jej przekonaniu) nie są lepsze, gdyż niektórzy z kandydatów legitymują się znacznie szerszym spectrum odbytych szkoleń specjalistycznych i zawodowych, studiów podyplomowych oraz delegacji do sądów wyższego rzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione i zasługuje na oddalenie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS w zakresie dokonywanej przez nią oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu

nominacyjnym. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, jest on jedynie uprawniony do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z prawem – zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r., III KRS 11/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13). Co więcej, Sąd Najwyższy nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Za niesłuszny należy uznać zarzut naruszenia wskazanych przez Skarżącą norm konstytucyjnych (art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), w zakresie niezastosowania przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego sądu okręgowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, a także zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że dokonując wyboru rekomendowanych kandydatów Rada kierowała się wskazaniami wynikającymi z przepisu art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Zgodnie z nim, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Są to kryteria ustawowe, gwarantujące przebieg postępowania nominacyjnego w sposób zgodny z prawem.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż powyższy katalog nie jest zamknięty. Rada ma możliwość przyjęcia dodatkowych warunków, w celu wyboru najlepszych kandydatów na dane stanowisko sędziowskie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., III KRS 6/16, LEX nr 2288958; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15, LEX nr 1977932). Istotne jest jednak to, aby w stosunku do wszystkich uczestników postępowania miały zastosowanie te same

kryteria wyboru. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika, żeby w stosunku do rekomendowanych kandydatów znalazły zastosowanie odmienne przesłanki oceny niż wobec pozostałych uczestników postępowania. W stosunku do żadnego z nich nie zastosowano dodatkowego kryterium, które nie zostałoby wzięte pod uwagę przy ocenie pozostałych. Dotyczy to zarówno przesłanek przemawiających za rekomendowaniem danego kandydata, jak również za odrzuceniem jego kandydatury. KRS wskazała konkretnie, jakie przesłanki brane były pod uwagę i na podstawie których dokonano wyboru.

Z tego samego powodu nie ma racji Skarżąca zarzucając KRS brak wszechstronnego rozważenia sprawy – w związku z niezastosowaniem tych samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów rekomendowanych oraz tych samych ocen i kryteriów ustawowych wobec Skarżącej. Podkreślić należy, że Rada dokonuje wyboru kandydatów w oparciu o całokształt okoliczności sprawy. Nawet jeżeli osoba skarżąca w pewnych płaszczyznach miałaby obiektywnie lepsze kompetencje niż rekomendowany kandydat (np. posiada dłuższy staż pracy, posiada stopień naukowy, uzyskała wyższe poparcie środowiska sędziowskiego), nie oznacza to, że w całościowej ocenie uzyska lepszy niż on wynik. Niedopuszczalne jest jednostkowe ocenianie wybranych kryteriów, przy jednoczesnym pominięciu pozostałych uwzględnianych warunków. Pamiętać przy tym trzeba, że żadna z przyjętych przez KRS przesłanek nie ma charakteru dominującego, a każdy z kandydatów spełnia je w nieco innym zakresie od pozostałych. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy: „Wyłonienie tego kandydata, który zostanie przedstawiony do nominacji sędziowskiej, nie ma cech bezpośredniej rywalizacji, porównywania każdego z każdym, ważenia cech kandydata przedstawionego i każdego z tych, którzy nie przeszli procedury ze skutkiem pozytywnym. Stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz „najlepszych” ze wszystkich, bez eksponowania cech „gorszych” kandydatów” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., III KRS 29/14, LEX nr 1540136). Mając na względzie to, iż w celu wyboru rekomendowanych kandydatów oceniane są w sposób całościowy wszystkie wskazane przesłanki, Sąd Najwyższy nie jest upoważniony do weryfikacji

dowodowej czy ich suma faktycznie przemawiała za wyborem określonego kandydata. Pozostaje to w gestii KRS.

W powyższym kontekście nie można uznać za słuszny zarzut naruszenia przepisu art. 35 ust. 2 u.k.r.s. w związku z niedokonaniem oceny kwalifikacji Skarżącej oraz pominięciem opinii sędziego wizytatora i poziomu poparcia Skarżącej przez środowisko sędziowskie. Brak rekomendacji ze strony zespołu członków KRS, a także samej KRS nie oznacza, że materiał sprawy, obejmujący dokumentację dotyczącą Skarżącej, nie został przeanalizowany i wzięty pod uwagę. Z uzasadnienia uchwały wynika, że KRS dokonała weryfikacji kwalifikacji wszystkich kandydatów (w oparciu o kryteria wskazane w sposób generalny w uzasadnieniu uchwały) i na tej podstawie uznała, że rekomendowani kandydaci posiadają lepsze kwalifikacje do pełnienia urzędu na określonym stanowisku sędziowskim. Nie można utożsamiać każdorazowo niekorzystnego dla osoby skarżącej rozstrzygnięcia z naruszeniami prawa w ramach procedury nominacyjnej. Subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi bowiem uzasadnionej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które miałyby wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2018 r., III KRS 31/17).

KRS nie miała obowiązku ustosunkowywać się szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały do wszystkich kwalifikacji Skarżącej – z uwagi na to, że nie jest ona kandydatką rekomendowaną przez Radę. Pogląd taki ugruntowany został w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zgodnie z nim: „Z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów na sędziów trzeba przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę, co skarżący czyni w swoim odwołaniu. Nie ma natomiast podstaw do przyjęcia, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całłościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września

2013 r., III KRS 212/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 140; por. także: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16, LEX nr 2188644). Należy dodać, że pomimo odmiennych twierdzeń Skarżącej, z uzasadnienia uchwały wynika, że KRS uwzględniła przy ocenie jej kwalifikacji zarówno ocenę sędziego wizytatora, jak i poparcie środowiska sędziowskiego. Z powyższego względu niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.k.r.s. przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną.

Nie stanowi naruszenia przepisów prawa wybór przez KRS kandydatów, którzy uzyskali mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego niż Skarżąca. Pomimo tego, że jest to kryterium, które jest uwzględniane przez KRS w ramach postępowania nominacyjnego, nie stanowi ono jednak przesłanki dominującej, determinującej wybór kandydata o najwyższym stopniu takiego poparcia. Jest to jedna z wielu branych pod uwagę wytycznych (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 28/16, LEX nr 2186582; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 30/16, LEX nr 2167634; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., III KRS 3/15, LEX nr 1710372). Przyjmuje się jednocześnie, że w przypadku osób, które uzyskały mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego lub go nie uzyskały, KRS jest zobowiązana do uzasadnienia dlaczego kandydaci ci okazali się lepszymi od nierekomendowanych uczestników postępowania. W niniejszej sprawie wszyscy kandydaci zostali pozytywnie zaopiniowani przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...). Wszyscy rekomendowani kandydaci uzyskali również przynajmniej częściowe poparcie ze strony Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Nie można mówić zatem o zupełnym braku poparcia ze strony środowiska sędziowskiego. Jednocześnie Rada szerzej uzasadniła wybór wszystkich rekomendowanych kandydatów, czyniąc w ten sposób również zadość obowiązkowi wyjaśnienia decyzji o wyborze kandydatów, którzy uzyskali mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie dostrzega podstaw do stwierdzenia, że zaskarżona uchwała została wydana w sposób naruszający przepisy prawa – zarówno o charakterze materialnym, jak i procesowym.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. oddalił odwołanie Skarżącej.